OCHII FINXULUI

ROBERT KRAFT

19

CU AUTOMOBILUL BLINDAT ÎN JURUL PĂMÂNTULUI

ROBERT KRAFT

OCHII SFINXULUI

CU AUTOMOBILUL BLINDAT ÎN JURUL PĂMÂNTULUI

NR. 19

V.1.0

Traducere din germană de Petru Istrate
Grafică originală şi prelucrare de Aurel Lupaştean

CAP. XLVII

LA INTRAREA ÎN INFERN

(Continuarea ultimului capitol din nr. 18)

Se ridicau multe înălţimi, printre care un vulcan stins şi câteva stânci centrale din granit în forma unei ghiulele. Un peisaj de iarnă în mijlocul unui sezon de vară, totul acoperit de o crustă albă de borax.

Ca o ciudăţenie, se vedeau şi aici copaci şi tufişuri cu crengi şi ramificaţii arboricole neobişnuit de scurte. Şi din când în când, acest peisaj, mai degrabă selenar, era presărat de lacuri cu apă ce da în clocot, ai cărei vapori înceţoşa atmosfera.

Gheizere cu apă clocotită, înălţaţi la câţiva, metri puteau fi văzuţi cam peste tot.

— Exact aşa cum mi-a descris regiunea pasagerul din acel balon, care a reuşit s-o survoleze. Numai aici, la un nivel mai înalt, pare să se găsească acea vale cu „zăpadă veşnică”. În altă parte culoarea devine galbenă din cauza vaporilor de sulf, dar pe pereţii munţilor din nou se schimbă culoarea, datorită vegetaţiei precare, ce-şi impune totuşi culoarea ei verde naturală.

— Da, aici trebuie să fi crescut odată copaci şi tufişuri, ca pretutindeni.

— Cu siguranţă, eruperea vulcanului a determinat ceva mai târziu apariţia acestor statui de borax. Poate că înainte de apariţia omului, cândva în era terţiară, vor fi fost mulţi copaci şi vegetaţie bogată.

— Deci aceste resturi moarte de copaci, deformate şi, pietrificat, să fie oare vestigiile mileniilor trecute?

— E de presupus că aşa stau lucrurile. Boraxul protejează lemnul de distrugere şi ruină şi nici o rafală de ploaie din lume mu poate să-l îndepărteze. Chiar de ar face-o, îşi revine la loc!

— Uite, chiar acolo în vârful muntelui par să fie păsări!

Şi aşa era. Stoluri întregi de zburătoare pluteau la înălţime de

colo până colo. Acest munte central oferea o cu totul altă impresie decât împrejurimile sale. Cel puţin aşa se vedea, de acolo unde ajunseseră, pantele lui părând chiar împădurite.

Printre alte, fie spus, cuvântul Cerboli vine de la latinescul cerberus şi primii geografi care au reuşit să cartografieze regiunea asta i-au dat chiar numele de cerberi. Cerberus, potrivit mitologiei greceşti, era un câine uriaş cu trei capete care păzea poarta infernului, patrulând de colo până colo.

Acest paznic al infernului cu chipul său verde, în contrast puternic cu tot ce-l înconjura, făcea dimpotrivă o alură ceva mai prietenoasă..

— Dar cum se explică faptul că acest munte şi-a păstrat prospeţimea şi verdeaţa în mijlocul acestui pustiu dezolant? a întrebat Leonor.

— Trebuie să-i explic eu asta unei absolvente a academiei de chimie? a râs Georg. Ei, bine, după părerea mea toate aceste gaze otrăvitoare ce penetrează prin scoarţa pământului, pur şi simplu s-au putut ridica la altitudine din cauza masei lor moleculare mari. Asta în raport cu aerul, cu o greutate specifică douăzeci şi opt, virgulă nouă per litru. Gândiţi-vă la anhidrida sulfuroasă, sau dioxidul de sulf, care are o masă şi mai mare.

— Bine, dar chiar mai jos pereţii muntelui sunt împădurite!

— Poate că este o iluzie optică, de aproape cu siguranţă că arată altfel.

— Dacă lucrurile stau aşa, atunci cu siguranţă că vom găsi acolo şi alte animale, în afară de păsările care trebuie să aibă un habitat de sine stătător şi să nu fi venit niciodată în atingere cu oamenii.

— Poate ca lucrurile să stea chiar aşa.

— În acest caz e prezentă şi apa. Georg, asta ar însemna un adevărat paradis pentru noi! Ai fi de acord să trăim aici pentru tot restul vieţii?

— Dacă eşti cu mine. Paradisul este pretutindeni, a răspuns Georg apăsându-i tandru mâna.

Numai Adam nu era pe deplin de acord.

— Prin urmare, v-aţi decis să nu mai părăsiţi niciodată regiunea asta?

— Aşa e, vrem să ne stabilim aici.

— Şi niciodată să nu mai aduceţi nimic din exterior?

— La ce ne-ar folosi dacă le putem produce nou înşine?

— Bine, bine, dar de unde îmi voi lua eu tutunul pentru prizat?

Nimeni nu luase în calcul că Adam şi-ar putea cultiva el singur tabacul pe care să-l prizeze, în vreme ce Leonor uitase că dându-şi în vileag secretul, multe alte automobile asemănătoare lui Maximus vor avea capacitatea să ajungă acolo unde se găseau ei.

Charley a întrerupt discuţia întrebându-i:

— Ce este asta, luceşte de parcă ar fi aur?

Era vorba de un bulgăraş care-i atrăsese atenţia.

Dar cum de ajunsese să-l vadă?

Pentru a deschide uşa şi a ieşi afară se impunea un risc foarte mare, având în vedere că numai prin gemuleţul automobilului vârându-şi nasul puteau adulmeca atmosfera de iad, care preexista acolo.

Şi pentru asemenea eventualităţi inventatorul şi conducătorul automobilului găsiseră soluţii în cazul când ar rămânea închişi acolo şi se voia totuşi să se ia ceva de afară.

Se avea în vedere un mecanism ataşat de o bară de fier, ce putea fi scos printr-un crenel, chiar şi în cazul unei puternice toxicităţi, să introducă înăuntru obiectul dorit de afară.

Era vorba de o deschidere ce dura numai o clipă, practicată printr-una din ferestruicile autovehiculului şi care n-ar fi permis gazului otrăvitor de afară să intre în automobil.

Bara de fier a fost scoasă în afară, dirijată de către Adam, care a prins partea strălucitoare în menghina ce-i era ataşată. Aceasta era un fragment de aur brut de aproximativ cincizeci de grame, valorând vreo sută de mărci.

Acum fiind făcuţi atenţi, au putut zări încolo şi încoace diferiţi alţi bulgări din acelaşi metal.

Dar cei din automobil nu s-au arătat în nici un caz cuprinşi de febra aurului. Mai mult s-au bucurat de dovada evidentă că acolo se găsea într-adevăr aur, minunându-se cum aceşti bulgăraşi galbeni nu s-au acoperit de acelaşi strat alb de borax, care părea prezent pretutindeni.

Aurul este cel mai rezistent material, este atacat numai de către apa regală, un amestec de acid azotic şi clorhidric. Nu se combină cu nimic altceva şi în aer vaporii de borax nu au nici o influenţă asupra filoanelor sau pepitelor aurifere.

A fost reluat drumul înspre munte. Apele întâlnite erau saturate nu numai cu borax, ci şi cu alte săruri. Acizii şi gazele dizolvante, acţionau ca o leşie clocotită, dizolvând repede orice rest organic şi atunci când neprevăzătorul Charley şi-a scos una

din mâini afară, s-a putut pe loc demonstra temeinicia acestor spuse, prin găurile ce i se făcuseră în piele. Cine ar fi căzut într-un astfel de loc, ar fi rămas fără nici un pic de carne, ros până la oase, după care în timp ar fi dispărut întregul schelet.

În alte locuri, micile lacuri sulfuroase existente în preajmă le-a fost demonstrat de stratul apreciabil de culoare galbenă depus peste tot.

— Aici cu siguranţă e vorba de un iad! a strigat Leonor.

— Nu, nu-i decât intrarea în gheenă care este păzită de către muntele Cerboli sau cerberi.

— Ei, mulţumesc! Dar cum va arăta drumul acolo pe munte? s-a întrebat Adam.

— Crezi cu adevărat, Georg, că se poate ajunge în interiorul acestui munte? a întrebat Leonor.

— Ei, draga mea, de unde ai vrea să o ştiu? Cunosc numai ce mi-a povestit acel pasager al balonului prăbuşit, care a privit totul de sus. Şi până acum a avut cu totul dreptate. Uite, aici este câmpul aurifer!

Bulgăraşii şi pepitele de aur se înmulţeau ca număr, strălucind ca o oglindă în depărtare, fără a-i putea distinge marginile. Trebuia să te apropii destul de mult înainte de a putea privi. Era numai o denivelare în mijlocul căreia curgea apa, totul era o albie sau o matcă de fluviu, cum nu găseşti în Germania, dar în Spania, sudul Franţei şi Italia este o componentă obişnuită a oricărui fluviu. De fapt, era vorba de două albii, una foarte îngustă, prezentă chiar şi în sezonul secetos, iar în cel ploios, una mult mai largă.

Lacul, ce se alimenta de pe versanţii muntelui purta aur, praf şi boabele altor metale nobile, care rămăseseră acolo şi după retragerea apelor, se constituiseră şi acestea într-un zăcământ important de metale preţioase.

Încetul cu încetul şi pasagerii automobilului au fost cuprinşi de febra evenimentelor, dacă nu a aurului.

— Georg, a şoptit Leonor cu ochii strălucitori suntem cei mai bogaţi oameni de pe pământ!

— Da. Şi ceea ce-i mai important este că tot ce e aici ajunge şi întrece pentru a construi un oraş întreg de mărimea Buenos Aires-ului, după care întreaga lume îţi va acorda iertarea. Din păcate, aurul a fost şi rămâne cea mai mare putere de pe pământ.

— Da, da, numai că ar trebui să-l culegem întâi, a cobit

meşterul Adam, mai înainte de a veni alte automobile care să o facă în locul nostru.

Spunând asta, mai sus numitul nu pregeta să dea el singur exemplul şi scoţându-şi afară mâna cauciucată, aduna de zor tot ceea ce se putea. Curând, s-a strâns o grămăjoară respectabilă, să-i zicem, din acest metal nobil, minunându-i pe toţi prin aspectul, coloritul şi nu în ultimul rând greutatea acesteia. Aurul este mai greu decât apa şi cine nu a lucrat timp îndelungat cu aur se poate lesne înşela apreciind cantitatea acestuia. Să se fi tot obţinut vreo trei chintale.

— Cât de mult putem lua cu noi? a întrebat Georg. Cât de mult poate duce automobilul?

— Sute de chintale. Dar nu ar fi mai bine înainte de toate să facem o apreciere globală? Mă interesează conformaţia acestui munte ciudat mai mult decât aurul.

Georg era de acord cu asta.

Mai întâi trebuia ajustat aparatul pentru producerea oxigenului, viciat prin deschidere geamului, devenind ceva mai greu datorită pătrunderi vaporilor de borax şi anhidridă sulfuroasă, gaze ce se cereau eliminate.

Numai Adam fusese atins de febra aurului, întrucât continua să încerce colectarea acestuia. Până la urmă s-a declarat mulţumit şi i-a chemat alături pe cei doi montori, cărora le-a spus:

— Charley şi Tom, veniţi încoace, acum putem să jucăm pe toată grămada asta de aur.

Cu alte cuvinte, aşa-zisa lui febră de aur n-a fost decât de dragul glumei şi al jocului.

Au înconjurat lacul, a cărui albie strălucea din cauza boabelor de aur, deşi acest lac conţinea şi el suficientă sare de borax, dar mai puţină şi nici măcar cu o apă atât de fierbinte ca în celelalte lacuri pe lângă care trecuseră.

Celelalte surse de apă care se colectau în lacul acesta nu conţineau nici un grăunte de aur. Şi erau mult mai fierbinţi. De aceea Maximus preferase să le ocolească. Roţile automobilului erau fabricate ca şi plăcile metalice, de altfel, dintr-un astfel de aliaj, încât nu se depunea şi mai ales nu se lipea stratul de borax. Cu toate acestea, prudenţa trebuia recomandată. Deja ochiurile geamurilor se acoperiseră cu un strat subţire care le afecta transparenţa, dar problema asta putea fi uşor rezolvată prin răzuirea acestora, până la urmă.

Mai greu era să se descurce cu aerul din interior, ce devenise în ultima vreme aproape irespirabil.

Cu cât urcau mai sus pe coasta muntelui, stratul de aur se împuţina, ca şi rezerva de aer. Şi curând şi-au dat seama că lacul de acumulare de jos nu se formase dintr-o cascadă ce-şi revărsa apele la vale, cum ar fi fost cazul de obicei, ci dimpotrivă, rezervele de apă veneau dintr-o peşteră.

— Ei, acum avem, iată şi „poarta infernului!”

Cu farul cel mare aprins, automobilul şi-a continuat însă cursa.

Peştera în care au intrat nu părea defel că seamănă cu „peştera iadul”, ci mai degrabă surprindea printr-o impresie de curăţenie. Întreaga ei lăţime servea ca albie unui râu ce izvora din adâncuri, iar aici grăunţele de aur apăreau doar din când în când prin nisipul de culoare a albiei însăşi.

Georg a privit curios în direcţia de curgere a şuvoaielor de apă:

— Mi se pare că mergem de parcă...

El nu şi-a terminat ce voia să spună, ci s-a mărginit să ia un bidonaş pe care l-a înţepenit de ranga de fier, cu ajutorul căreia a cules apă din micul debit ce se crease.

După ce a ridicat mostra de apă la nivelul ferestrei, nu şi-a mai luat măsurile obişnuite de precauţie, ţinând geamul mai mult deschis.

— Închide fereastra, te rog, Georg, nu mai avem nevoie de vapori de borax înăuntru! l-a sfătuit Leonor.

Georg însă a procedat invers, a deschis încă o fereastră una şi mai mare, după care şi-a aplecat capul peste bordul acesteia, exclamând:

— Ah, aici afară domneşte un aer minunat de proaspăt!

Şi ceilalţi s-au putut convinge că aşa era. Cu toţii au respirat un curent de aer rece ce venea dinspre partea din spate a peşterii. Au perceput de îndată şi un zgomot slab, pe care l-au descifrat ca fiind produs de o cascadă şi astfel au dezlegat enigma acestei prospeţimi a atmosferei, înainte de a ajunge la faţa locului. În adâncul peşteri se găsea într-adevăr o cascadă. Iar cursul de apă nu venea deloc din interiorul muntelui, ci de la suprafaţa pământului, care în contact cu aerul se prăbuşea de sus antrenând cu apele şi această cantitate de aer, producând totodată şi un curent.

De aceea această apă era rece şi nu conţinea nici o urmă de sare. Se putea vorbi aici de o descoperire de o importanţă

capitală şi explicaţia producerii acestui miraculos fenomen avea să se adeverească curând. Aveau în faţă o peşteră masivă de trei sute nouăzeci de metri lăţime, pe care au trebuit să o străbată până au ajuns la cascadă şi s-au întâlnit cu curentul de aer stârnit de aceasta. Înainte li s-a înfăţişat o privelişte ca din poveşti.

Chiar din mijlocul plafonului peşterii se scurgea un şuvoi voluminos de apă de cel puţin o jumătate de metru, formând un mic lac de acumulare, care-şi săpase de la sine bazinul în decursul mileniilor, iar pe marginea şi pe fundul acestui lac strălucea un fermecător strat galben: aurul!

Totul într-o hală mai mult decât încăpătoare, astfel încât i se putea da ocol în voie locului cu maşina. Aşa au şi făcut şi nu şi-au putut sătura ochii la acest mirific spectacol al naturii, ce producea până şi o lumină bună, să-i spunem „electrică”, când razele ei cădeau pe fundul lacului, provocând jocuri şi reflexe feerice.

— De unde poate să provină această imensă cantitate de apă, au fost primele cuvinte pe care Leonor a întrerupt vraja momentului.

Terenul afectat întregului munte n-ar fi fost suficient să acumuleze atâta apă de ploaie şi pe toată să o răstoarne într-un bazin. Era evident că aceasta se alimenta mereu probabil din alte zone muntoase prin câteva canale subterane, cum se întâmplă atât de des în natură.

Un vârf oarecare de munte, unde este cu desăvârşire exclusă posibilitatea captării apei, te duce cu gândul că aceasta din urmă provine din alte surse, din cu totul alte zone, adiacente, sau mult mai îndepărtate.

Toată lumea voia să cerceteze mai îndeaproape suprafaţa locului. După ce a fost deschisă fiecare fereastră a automobilului, astfel încât interiorul acestuia să fie primenit cum se cuvine şi-au reluat explorările.

Dar îi aştepta o mare decepţie. Cum Georg luase conducerea grupului, a văzut în apropierea poalelor muntelui ceva cu totul altfel decât ceea ce îşi imaginase de la depărtare.

Dup ce a urcat o colină cu pereţi extrem de abrupţi, s-a trezit în faţa unei porţiuni de teren, la o altitudine de vreo zece metri, cu o pantă mult mai lină pe partea opusă, unde spre surprinderea lui a întâlnit o prea bine cunoscută floră a Mexicului, plante şi copaci cu un aer curat, dar după ce au ocolit

muntele într-o jumătate de oră, nicăieri nu au găsit un teren cât de cât accesibil pentru automobilul lor. Şi chiar dacă unui om singur nu i-ar fi fost chiar atât de greu să acceadă fie şi fără o scară adevărată de alpinist şi-a dat seama numaidecât că nu se mai putea trăi acolo în aer liber. Aici începe din nou împărăţia văzduhului otrăvitor, saturat cu gaze sulfuroase.

— Acolo nu-i cu putinţă să depăşim această graniţă a morţii? s-a informat Leonor.

— Doar cu ajutorul unui costum de scafandru, pe care nu-l posedăm din păcate.

— Dacă ne-am reţine respiraţia încercând să urcăm cât mai repede? Acolo sus cu certitudine se va putea respira…

Era şi asta o idee. Chiar aici în faţa acestei pante abrupte urcatul nu era posibil.

Au dat ocol din nou întregului munte, ajungând la convingerea că din nici o parte nu le era îngăduit accesul.

Peste tot ar fi fost nevoiţi să încerce o căţărare primejdioasă, care le-ar fi luat cel puţin zece minute şi mai mult decât un minut nu şi-ar fi putut reţine respiraţia.

— O să ne mai reîntoarcem şi cu această ocazie nu voi uita să iau costumul de scafandru, i-a consolat Leonor.

CAP. XLVII

ÎNTR-O LUME UITATĂ DE TIMP

S-au înapoiat cu toţii în peşteră pentru a culege din grăunţele de aur. Cel mai simplu a fost să sară în râul subteran. Apa le ajungea înspre mal numai până la brâu şi nici măcar nu trebuiau să se scufunde pentru asta..

Până la urmă au procedat aşa cum scrie la carte şi toţi şi-au pus costumele de baie.

Cu ocazia asta beneficiau şi de o baie inopinată. Apa, spre surprinderea lor, s-a dovedit a fi călduţă, ceea ce era imposibil dacă ar fi. Provenit direct din izvoarele subpământene. Era clar că fusese expusă mai întâi razelor solare. Numai doi dintre pasageri şi eroii noştri n-au luat parte la această partidă de baie şi înot. Unul dintre aceştia era Adam, care nu s-a sinchisit să intre în apă, ci se mărginea să culeagă aurul cu un fel de găletuşă improvizată.

— Ştii, Adam, că eşti şi ai fost mereu un om cu fobia apei, l-a ironizat Leonor pe omul în verde, în timp ce plescăia cu voioşie în preajmă.

— Chiar fobia apei nu cred, cel puţin nu eu şi mă aflu acum în starea mea naturală. Cât despre piciorul meu de cauciuc, asta e cu totul o altă poveste. Nu poate suporta umezeala. Apoi, nici urechii mele făcută din piele de hienă nu i-ar face o deosebită plăcere o asemenea întâlnire. Mai degrabă mă lipsesc!

Al doilea care nu intrase în apă era Charley, acesta fiind cel mai în vârstă dintre pasageri, nu o dată pe timpul călătoriei se declarase bolnav, îndeosebi suferea accese de febră, care au fost tratate cu chinină.

În ultima vreme a avut din nou un astfel de acces şi nu era

exclus să fi fost provocat şi de aerul „rău” inspirat. Acces care nu putuse fi înlăturat numai cu ajutorul chininei. A fost lăsat în automobil, altfel de îngrijiri nemaisolicitând.

Curând s-a plictisit şi Adam de pescuitul grăunţelor de aur şi-a luat una dintre cele două lanterne electrice de buzunar, cu baterii care îi asigurau o rezervă suficientă pentru ore întregi şi a început să exploreze galeria înconjurând lacul.

Ceilalţi au continuat să-şi petreacă timpul îmbăindu-se şi în special Georg şi Leonor s-au dedat cu voluptate acestei îndeletniciri.

Ceilalţi au continuat să-şi petreacă timpul îmbăindu-se şi în special Georg şi Leonor s-au dedat cu voluptate acestei

îndeletniciri, stropindu-se ca nişte copii, culegând doar din când în când grăuntele aurifere, aşa cum fac şi cei mici, care culeg din întâmplare doar murele şi fragii din pădurea ce o străbat din plăcere.

Şi dintr-o dată a apărut Adam dintr-una din galerii, aş spune arătând ca o stafie, sau ca un gnom, deşi acestea nu există deloc. Fie şi din cauza costumului şi a cilindrului verde pe care-l purta pe cap, acesta din urmă fiind turtit şi pleoştit nevoie mare, atârnând jalnic pe o parte. După ce a privit o vreme la camarazii săi, care îmbăindu-se, mai culegeau cu prilejul acesta şi granulele de aur pe care le aruncau într-o găleată plasată la marginea lacului, acesta li s-a adresat pe un ton dispreţuitor:

— Hei, naivilor, cât de mult o să tot culegeţi ouleţele astea clocite de gâscă de aur? Ia priviţi aici!

În timp ce vorbea şi-a tras mâna de la spate şi le-a arătat o bucată de aur pur de mărimea unei brichete de cărbune.

— Adam, omule, unde ai găsit asta? au strigat eroii noştri nautici, sărind afară din apă.

Şi acum mă refer în exclusivitate la Georg şi Leonor.

— Mai bine rămâneţi cuminţi în apă fiecare aparţine de ce aparţine.

Cu toate spusele sale, nu a întârziat să-i conducă până într-acolo.

Galeria se lărgea pe măsură ce înaintau şi se părea că este mult mai adâncă decât presupuseră. Pe marginea acesteia se distingea clar o vână groasă, un filon de aur pur.

Fusese adus şi automobilul mai aproape, aurul a fost încărcat la bord cu mult mai mult sârg şi spor decât pescuitul grăunţelor din lac.

Adam, care voia să le dea o mână de ajutor, s-a aplecat să ia o bucată mai groasă de minereu. S-a răzgândit însă, s-a îndreptat din şale şi-a vârât mâinile în buzunarele pantalonilor, pentru a constata că toate îi plesniseră de atâta aur adunat în ele.

— Ştiţi ceva, Mister Hartung, a adresat el o întrebare lui Georg, care stătea ceva mai departe. Când un om ajunge dintr-o dată la o astfel de avere, atunci acel om devine un alt individ, ca să nu spun om, nu-i aşa? Şi când zic asta, mă gândesc chiar la mine. Vreau să mă însor. Credeţi că nu e bine?

— De ce n-ar fi?

— Aşa spun şi eu. De ce n-aş face-o? Acum dacă mă ia cineva? Cu câteva milioane de dolari în buzunar, lucrurile stau cam altfel,

decât dacă ai purta numai după tine un picior de lemn. Acum ştiţi că am avut-o în vedere la început pe Leonor, dar cum totul a venit prea târziu, ei, la urm urmei... pot să mă împac şi cu asta. Şi în definitiv, nu-i nici destul de blondă pentru gusturile mele. Soţia mea ar trebui să aibă mai degrabă părul roşu, de un roşu aprins sau...

Dar nu se cădea să mai pălăvrăgească pe tema cu femeile. De aceea Georg l-a lăsat şi-a înşfăcat sacul său de piele plin de pepite de aur, pe are l-a depozitat în automobilul de alături.

Adam şi-a luat din nou lanterna de buzunar.

— Na, trebuie încă să mai sap la aur, dacă vreau să mă însor curând, a mormăit el reîntorcându-se şi dispărând imediat în infernul peşterii, înghiţit de întuneric.

N-a durat foarte mult până i s-a auzit iar vocea:

— Veniţi îndată aici! Am găsit o breşă, o spărtură în stâncă.

Da. Într-adevăr, aveau în faţă o deschidere destul de mare practicată în partea de jos a peretelui, de un metru în diametru şi era clar că pe acolo cursese apă.

Fluxul luminos al lanternei a pătruns mai în adânc, în spate.

— Ei, ia uitaţi-vă atenţi încolo i-a chemat din nou la ordine pe camarazii săi. Sper că nu o să vă mai vină cheful de a merge îmbrăcaţi în costumele astea de serie caraghioase până acolo, pentru că aţi putea să vă întâlniţi chiar cu moartea însăşi.

Neliniştiţi, oamenii s-au uitat la Adam.

— Veniţi şi căţăraţi-vă prin înfundătura asta!

— Fireşte, am şi ajuns sus!

— Sus? Unde?

— În ceruri, nu în iad. Asta este „poarta cerurilor”. Unde se află cheia infernului nici nu mai vrem să ştim.

— Acest tunel nu conduce cumva...?

— Ba da, chiar deasupra muntelui. Am şi fost sus, nu e prea departe. Voiam numai să vin să-mi iau pipa... pentru orice eventualitate.

— Aţi fost chiar sus în vârf?

— Dacă vă spun!

— Într-un timp atât de scurt?

— Sunt doar câţiva paşi.

— Şi aţi putut respira?

— Altfel aş mai fi aici să vă vorbesc?

Acum trebuiau mai întâi să se îmbrace. Între timp, Adam le-a spus că, după câţiva paşi prin tunelul ce ducea sus, a intrat într-o

grotă de unde se vedea o regiune împădurită. După ce s-a convins că are aer curat, s-a reîntors pentru a-şi înştiinţa camarazii despre descoperirea sa.

— Ceva animale s-au văzut prin preajmă?

— Nu, dar nici nu m-am uitat în mod special după ele. A fost suficient să mă conving că există o atmosferă respirabilă din grotă şi până în pădure. Am vrut mai întâi să vă aduc pe dumneavoastră.

Toţi erau gata de plecare, mai puţin Tom, care rămăsese la automobil pentru a-l îngriji pe Charley, a cărui febră mai crescuse între timp. Pentru orice eventualitate Georg şi-a luat carabina lui cea mai performantă, căreia atunci când lipsise îi dusese dorul.. Leonor s-a înarmat cu o carabină cu aer comprimat, în afara de câte unui pistol cu care s-au asigurat suplimentar cei doi îndrăgostiţi. În ce-l privea pe Adam, acesta se înarmase şi el, dar de o cu totul altă manieră. Înşfăcase una dintre umbrelele lui verzi.

Aşa s-a pus în marş mica trupă, în frunte cu neobositul Adam. La început au mers normal dar după câteva meandre, tunelul a început să urce, fiind nevoiţi să se apleca. Erau destule proeminenţe pe care le-au folosit drept trepte de scară. Nu mult după aceea, a început să se vadă lumina zilei, însă o porţiune pe unde au fost nevoiţi să se târască pe mâini şi genunchi şi iată-i ajunşi în grotă.

Solul era acoperit cu nisip alb, în care i-au văzut nelipsitele sandale de pâslă din picioarele lui Adam impregnate cu urme vizibile, acestea duceau până la ieşirea din grotă, unde începea de îndată să se vadă iarba. Adam se apropiase de pădure, care era burduşită cu toate mostrele cunoscute de copaci şi tufişuri din flora mexicană, de acolo Adam se întorsese, ceea ce spuneau şi noile urme pe care le lăsase.

Georg a examinat solul cu mai multă atenţie.

— Nu cumva arată aşa de parcă pământul ar fi fost greblat?

— Greblat? Nu mi se pare.

— Oricum. Într-un fel sau altul, presat cu ceva greu.

— Şi de cine, mă rog? Sau ar trebui să se găsească aici oameni care să o fi făcut? Asta e absurd, cum o ştim cu toţii, s-a pronunţat Leonor.

De altfel, a adăugat ea, mă gândesc că nu este decât un simplu fenomen natural de aplatizare.

— Hm, este posibilă şi alternativa asta! a murmurat Georg,

privind încă o dată în jur, unde nu se mai oferea nimic interesant.

În schimb Georg s-a apucat să examineze împrejurimile ierboase din faţa grotei. Şi cei rămaşi i s-au alăturat până la urmă.

— O maimuţă, o maimuţă!

Nu era decât una din cele mai obişnuite maimuţe ale faunei mexicane, una cu coada încârligată. Stătea căţărată pe ramura unui arbore, arătându-le foarte sugestiv dantura, până ce s-a hotărât să dea bir cu fugiţii..

Aşadar chiar şi acest munte care se găsea în mijlocul unei atmosfere toxice era populat de animale.

Era o realizare importantă că au putut-o dovedi Aveau animale în faţa lor care n-au întâlnit prilejul sau ghinionul dea a vedea omul, care s-au dezvoltat izolat, în împrejurări încă prea puţin cunoscute.

— Maimuţa asta totuşi arată destul de comună, cum întâlneşti multe în peisajul faunei central-americane, a fost de părere Leonor.

— Şi de ce, mă rog, ar fi trebuit să arate altfel? i-a replicat Georg. Sunt totuşi maimuţe mexicane ce s-au putut izola timp de milenii într-o regiune separată de habitatul lor natural, de o atmosferă devenită între timp toxică.

Au plecat să exploreze pădurea, care s-a dovedit destul de tânără şi în primul rând virgină, unde cu siguranţă nu reuşise să pună piciorul nici un om până atunci.

Importanţa acestei prime escapade în pădure le devenise clară tuturor. Pădurea nu era în nici un caz de nepătruns, aşa cum o cunoaştem noi din variantele braziliene sau tropicale. Doar se aflau în munţi la o altitudine considerabilă deasupra nivelului mării. De aceea, predominau peste tot coniferele, care însă nu erau înzestrate cu prea multă vegetaţie, lianele căţărătoare lipsind cu desăvârşire. Pretutindeni, copaci răsturnaţi de furtună, care însă nu le tulburau accesul. De altfel, pădurea din orice junglă nu-şi oferă întotdeauna acea reprezentare pe care ţi-o faci adesea, neconformă cu realitatea. Un copac uriaş prăbuşit putrezeşte asemenea unui leş de om sau animal, sfârşind prin a se contopi cu natura. Dacă lucrurile astea nu s-ar rezolva de la sine, atunci în mii de ani de viaţă şi de moarte, o astfel de pădure ar deveni pur şi simplu de nepătruns din pricina „leşurilor” vegetale preexistente.

Natura are propria ei înţelepciune şi îşi face singură ordine în

casa ei.

Pământul de sub picioare era aici predominant solid, ierbos, ori plin de muşchi, dar într-un fel cu totul aparte în raport cu junglele mlăştinoase ale tropicelor. Drumul pe care şi-l aleseseră să-l parcurgă ducea destul de abrupt înspre vârf, fiind plasat uneori departe de blocuri de stâncă năpădite de muşchi. Semăna destul de mult cu o pantă muntoasă nord-americană, sau chiar cu o pădure de stejari germană, numai că acolo copacii au toţi ţepi lungi şi ascuţiţi, cu un frunziş bogat şi plante căţărătoare. La peisajul forestier german mă refer.

Au mai întâlnit maimuţe, câteva specii de veveriţe mexicane, urme de rozătoare şi păsări de toate felurile, dar în nici un caz deosebite de cele întâlnite în mod obişnuit în Mexic. Pentru neamul păsăresc atmosfera gazelor toxice nu părea să le dăuneze.

Cine ştie, poate că la acea altitudine, gazele toxice cu anhidrida sulfuroasă cu greutatea specifică mare nu izbuteau să se ridice.

Georg s-a oprit din mers, a îngenuncheat şi a început să cerceteze pământul.

— Ai găsit ceva, Georg? l-a întrebat Leonor.

— O urmă care n-ar fi putut proveni decât de la un bivol.

Ceilalţi doi camarazi, Adam şi Leonor, nu au văzut nimic deosebit pe iarba scurtă şi muşchi. Adam, care o luase ceva mai înainte, ajunsese pe o moviliţă unde zărise imprimate clar două copite de o dimensiune respectabilă.

— Ei, aici numai un bou sau un bivol ar fi putut să treacă, s-a pronunţat acesta.

— Nu, nu, astea nu sunt urmele unui bou, acelea arată cu totul diferit, l-a corectat Georg.

— În cazul acesta, poate că a fost o vacă. O copită de cal este rotundă, iar una de vită are două vârfuri ascuţite. Cum să le mai distingi dacă e vorba de un bou, adică o vită de sex masculin sau o vacă, dacă e de sex feminin?

— Nu este nici de vită, fie de ce sex ar fi!

— Urmă de picior de om nu-i cu siguranţă. Pe asta o cunosc şi eu. Are cinci degete în faţă şi un călcâi în spate.

— Nu-i de vită, nu-i de bou şi nici de bivol. Este o urmă de cerb. Dar de o aşa mărime? S-a dovedit până la urmă că era vorba de un urs uriaş. Care a apărut în luminiş mult mai mare decât o vacă, dar mai suplu, nu atât de elegant ca un urs normal,

cu capul greu cu urechi mari ciudate, clăpăuge şi cu botul asemănător calului, cu alte cuvinte un… elan!

Aici se dovedea natura deosebită a acestui ţinut şi prin formele reprezentative ale faunei sale. Elanul a fost la început destul de răspândit şi în Mexic, deşi acum cu totul izolat se mai întâlneşte în tundrele Canadei, în plin proces de dispariţie şi în Europa, unde exemplarele pot fi numărate.

Adam tocmai era pe punctul de a-l întreba pe Georg dacă un glonţ tras din carabina acestuia ar putea răpune un animal atât de impozant înainte să intre în acţiune coarnele sale maiestoase şi picioarele puternice de care să facă uz.

Omul este însă stăpânul tuturor creaturilor şi toate animalele sunt silite să o recunoască, cu excepţia unor momente când acesta e covârşit de către propria lui slăbiciune.

Un sforăit sperios şi elanul a prins să se îndepărteze în galop de acele făpturi neobişnuite pe care le avea în faţă.

Georg, care-şi ridicase arma la nivelul ochilor, a coborât-o din nou până la urmă.

— Era prea târziu, din spate nu sunt sigur că îi voi putea da o lovitură mortală. Ai totuşi ceva împotrivă să expunem un asemenea trofeu, un cap de elan cu coarne, în automobil, Leonor?

— Dar oare vom mai întâlni vreunul?

— Cel puţin o femelă.

— De unde am putea să o ştim, a intervenit Adam, care nu a oferit nici o explicaţie pesimismului său.

Şi-au continuat călătoria prin urcuş spre vârful muntelui, întâlnind nu peste mult timp o întreagă turmă de antilope, câţiva cerbi şi încă doi elani. Aşa au ajuns în dreptul unui lac şi…

De data asta Leonor a fost cea surprinsă, scăpând un strigăt uşor, cu mâna întinsă undeva. Acum dăduseră de urma lăsată de un picior gol de om, pe nisipul plajei, o urmă extrem de conturată, întocmai aşa cum Adam o descrisese prea bine puţin mai înainte, cinci degete şi un călcâi, dar unul de o mărime uimitoare!

De asemenea, Georg rămăsese uimit de ceea ce vedea. La aşa ceva nu se aştepta nici el.

— Da, poate există oameni, a căror lungime a piciorului ajunge până la doisprezece ţoii. De obicei aceşti inşi au prin compensaţie un creier cu atât mai mic.

Lungimea acestui picior putea ajunge aici până la treisprezece

ţoii şi prin urmare nu putea fi vorba decât de un uriaş de talia unui Goliat.

— N-ar putea fi oare piciorul unei maimuţe uriaşe? a şoptit Leonor privind intimidată în jur.

De fapt, întrebarea lui Leonor era destul de întemeiată. Maimuţele în general au extremităţile mâinilor şi picioarelor foarte lungi, în comparaţie cu creierul mic.

— În acest caz am putea avea de-a face numai cu o gorilă, a fost de părere Georg. Cred însă că labele picioarelor acestuia sunt mai înguste, dar există gorile în Mexic.

— Pare să ne găsim într-o adevărată menajerie aici în regiunea asta, s-a pronunţat şi Adam.

— Nu mai face glume din acestea, Adam. Nu poate fi decât un soi de maimuţă care a preexistat odată în Mexic şi au dispărut, cu excepţia acestui ţinut, desigur.

— În cazul ăsta, să fi existat vreodată pe aici maimuţe uriaşe?

— Nu pot să mă pronunţ, rămâne să aflăm în cel mai simplu mod cu putinţă, cercetând noi înşine.

Şi Georg şi-a pus imediat intenţiile în practică. A luat-o înfrunte, urmărind atent solul, ceea ce pentru cei doi prieteni nu însemna nimic, pentru el, experimentatul căutător de urme, totul avea semnificaţia unei revelaţii.. Era numai suficient să se aplece şi să caute şi asta acolo unde toţi ceilalţi nu vedeau nimic.

— Aici a cules fructe, dincoace a rupt ciuperci, iar aici în acest pom s-a urcat pentru a culege fructe, de unde a sărit jos chiar de pe această cracă, ca să-şi continue drumul mai departe.

— Aşadar, avem de-a face cu un vegetarian, a fost de părere Leonor.

— Asta nu ştim cu exactitate. Maimuţele, după cum cunoaştem, pot fi deopotrivă carnivore sau insectivore, alături de regimul lor vegetarian pe care şi-l păstrează constant, silite de împrejurări.

Adam se părea că auzise cu totul altceva.

— De ce atunci când vă referiţi la maimuţă, aveţi în vedere numai masculul? Poate fi şi o „ea”!

— N-am precizat, vorbeam doar de o maimuţă.

— Nu ştiu ce să spun. Am văzut odată într-o grădină zoologică o gorilă uriaşă, dar nici aceea nu a avut lungimea tălpii ăştia.

Şi-au continuat drumul prin pădure, mergând mereu în zig-zag. Imaginea, maimuţei uriaşe stăruia încă în capul lor.

— Aici la copacul acesta a zgâriat coaja, căutând probabil

larve, de insecte şi aproape sigur că se hrăneşte şi cu râme. Am observat şi mai înainte anumite vestigii concludente.

Adam a uitat să-şi mai tragă tutunul pe nas.

— Ce vreţi să spuneţi? Că fiinţa asta mănâncă larve de insecte şi râme? Mai mare râsul!

— Şi ce-i cu asta? Toate maimuţele consumă insecte şi larve.

— Nu mă gândeam la maimuţe, ci la un om.

— Dacă o luăm aşa, există şi oameni care mănâncă larve şi insecte, a conchis Georg.

— Ei, acum mai veniţi de acasă, a repetat Adam ca un ecou.

— N-aţi auzit de negrii care consumă greieri şi furnici? a continuat să explice Leonor. Iar noi, oamenii civilizaţi, chiar acum în contemporaneitate nu ne hrănim cu scoici, broaşte şi melci? Pe care le apreciem chiar delicioase?

— Aici trebuie să avem în vedere oamenii primitivi, a fost opinia lui Georg. Mă gândesc la negrul australian, care caută tot timpul sub pietre, răzuieşte coaja copacilor după insecte, larve şi viermi, pe care le devorează cu lăcomie. Omul meu, mă rog, fiinţa aceasta, n-ar fi devenit atât de mare, nu s-ar fi dezvoltat până într-atât hrănindu-se numai cu viermi, a încheiat Adam, întinzându-şi mâinile.

În timp ce vorbeau, continuau să meargă, urcând înspre vârful muntelui, dar Georg nu pregeta să urmărească faţa pământului, cu multă concentrare şi într-adevăr, acolo lângă un bloc imens de stâncă acoperită cu muşchi a apărut un monstru de o statură uriaşă.

— Cu siguranţă nu o maimuţă, ci un om în toată puterea cuvântului. Ceea ce purta pe cap cu siguranţă că nu era o blană, ci păr de culoarea vulpii roşcate. Se putea spune de altfel că era vorba şi de blană naturală, cum se vedea foarte clar, cu perii extrem de lungi.

Multă vreme nu au putut şi nu au avut când să privească creatura, care a luat-o la sănătoasa, făcând salturi mari, cu prilejul cărora s-au convenit că aveau de-a face cu un om. Întrucât între gorilă, care se aseamănă destul de bine cu omul şi omul însuşi este o deosebire destul de mare, în special la mers sau la fugă.

Făptura uriaşă s-a refugiat în dreptul primului grup de tufişuri ieşit în cale, în dosul cărora chiar a dispărut, pentru a reapărea din nou, după care a dispărut printre copaci. Deşi răgazul a fost foarte scurt, au avut totuşi timp de a-i observa spatele şi

picioarele din fugă, remarcând încă o dată părul de un roşu aprins, atât de lung de parcă flutura în urma sa.

Cei trei camarazi au rămas ca ţintuiţi locului. Era un moment de neuitat.

— Asta nu a fost maimuţă, ci o fiinţă vie omenească, un om în toată puterea cuvântului, a izbutit Leonor să se exprime, copleşită cum era de emoţie.

— Nu, asta a fost o femelă, s-a pronunţat Adam.

— De unde ai mai scos-o şi pe asta?

— Dar nu e evident? Te-ai uitat la pieptul ei? Ei, ce naiba. Am fost tânăr şi eu odată, am mai văzut fete.

— Da, da, a fost o femelă, de asta sunt şi eu convins acum, l-a susţinut pe meşterul Adam surprinzător Georg, fără a mai aduce argumente în plus pentru a defini deosebirea dintre o femeie şi un bărbat.

— Doamne Dumnezeule! O femeie! a şoptit Leonor scoasă din fire.

— Ei, dacă o luăm aşa, eu cred mai degrabă că a fost o fată, deşi la urma urmei nu văd că ar fi o deosebire mare.

Dar ce fel de fiinţă putea fi asta? O fiinţă omenească, o femeie, cum să se fi ascuns aici şi să se fi coborât până la nivelul animalelor?

Sau să fi fost vorba de acea creatură, care după teoria darwinistă ar fi trebuit să facă legătura între om şi maimuţă?

Să nu se creadă că autorul acestor rânduri n-ar nutri un mare respect pentru teoria lui Darwin, de partea aceea despre omul-maimuţă şi veriga lipsă este cam trasă de păr. Pentru a-şi susţine teoria, a inventat acest aşa-zis om maimuţă, fără a putea aduce dovezi concludente în acest sens. Dar n-ar avea rost să dezbatem aici problemă teoretică.

Eroii noştri nu au renunţat însă şi au pornit din nou pe urmele creaturii. Urmele duceau tot mai sus, pe o pantă din ce în ce mai abruptă, drumul fiind extrem de greu de parcurs. Până la urmă au ajuns în vârful muntelui, de o formă ovală, presărat din loc în loc cu arţari falnici, care în Mexic joacă rolul stejarului de pe la noi. O privelişte extraordinară li se înfăţişa de acolo ochilor asupra întregii văi, în care dacă nu diavolul, cel puţin moartea veghea cu siguranţă. Dar eroilor noştri puţin le păsa în acele momente de minunăţiile grandioase ale naturii, gândurile lor erau invadate de neaşteptata făptură omenească care le apăruse în cale. Înainte de a continua să-i ia urmele creaturii

intenţionau să se odihnească puţin.

Leonor şi Adam mai cu seamă erau total epuizaţi dup acest adevărat tur de forţă, care însemnase urcarea până în vârful muntelui. Nu mai erau deprinşi cu mersul pe jos, ca să nu spunem cu ascensiunea pe coama unui munte, aşa că de-abia au apucat să se lase pe muşchiul proaspăt, prezent pe culme peste tot, pentru a-şi odihni plămânii. Un timp au stat aşa fără să-şi spună nimic, până ce la un moment dat Georg şi-a îmboldit prietena sa, mai puţin cu gestul, cât cu privirea într-o anumită direcţie.

— Calm, numai cu calm. Să nu i-o spunem. A şoptit la rândul său Leonor.

Într-adevăr, dăduseră din nou de creatură, dar de data aceasta nu mai era aşezată pe pământ, ci stătea sus căţărată într-un copac, pe o cracă a acestuia. Privirea îi era aţintită asupra lui Adam, care aşa îmbrăcat în verde cum era, îşi agita mereu umbrela încolo şi încoace. Adam li s-a părut cel mai ciudat dintre dânşii şi de aceea toată atenţia făpturii părea să se concentreze aproape obsesiv asupra acestuia.

De-acum erau cu toţii de acord că aveau de-a face cu o femelă, al cărei piept, ca şi restul corpului erau puternic dezvoltate, acoperită cu un păr des şi roşu, cu fire lungi. De asemenea şi faţa îi era păroasă, dar nu aşa cum este închipuită o barbă oarecare. Cu toate acestea, se puteau distinge clar ochii nasul şi gura, cu deosebire aceasta era foarte mare, deşi faţa nu avea nimic sălbatic în sine, mai degrabă afişa o moliciune, care acum i se vedea prin expresia de adâncă uimire întipărită pe chip.

Prun urmare, nu era o maimuţă. Era vorba de o făptură omenească, chiar dacă era peste tot acoperită de păr.

Acum când Adam a privit şi el spre creatură, a realizat pe deplin că se bucura de exclusiva sa atenţie, dar nu atât persoana sa, cât umbrela cu care era înzestrat. Adam a început la rândul său o serie neîntreruptă de manevre prin care o închidea şi deschidea automat, pentru a-i examina la rândul său reacţiile. Zece minute a durat toată această şaradă. În asemenea situaţii, este o durată destul de mare de timp şi în tot acest interval, creatura nu şi-a pierdut interesul faţă de umbrela meşterului Adam.

În cele din urmă, Adam şi-a pierdut el însuşi interesul şi a început să se deplaseze încet în direcţia fiinţei, ţinând cutia cu

tabac întinsă şi cu cealaltă luându-şi cilindrul din cap cu o cavalerească eleganţă.

— Permiteţi-mi, doamnă, Green este numele meu. Nu doriţi să prizaţi o porţie? Tutun de calitate…

Mai mult nu a putut însă continua. Creatura care-l contemplase înaintare, rămăsese pironită locului, probabil mai mult de spaimă, a făcut brusc o săritură extraordinară înapoi, s-a prins de o cracă, după care s-a lăsat în jos, s-a agăţat de craca unui alt arţar, ce era plasat la cel puţin zece metri distanţă de primul copac, din nou a executat un salt şi acum stătea pe craca unui al treilea arbore, după care şi-a continuat calea pe teren plat, dispărând în pădurea învecinată.

— Fantastic! s-a mirat Leonor. O maimuţă nu ar fi în stare să facă asemenea salturi. Cu ce fel de fiinţă avem aici de a face?

— Aţi alungat-o! a strigat necăjit Georg. N-ar fi fost mai prudent să rămâneţi locului?

— Cum? Să încremenesc aici pe loc până la sfârşitul zilelor, închizând şi deschizând umbrela? Ar fi durat poate şi cincizeci de ani!

— Nu era cazul să începeţi scamatoria aceea!

— Dar ce altceva? Cum poate un domn să-i atragă altfel atenţia unei doamne?

— Da şi urmarea am văzut-o cu toţii, a spus Georg zâmbind la rândul său.

— Ei, aşteptaţi numai să vedeţi! Toate fetele procedează aşa când aud prima oară o declaraţie de dragoste, dau bir cu fugiţii, dar nu durează mult până se răzgândesc. Ascultaţi-mă pe mine, se va întoarce, altfel pur şi simplu nu-i femeie.

Adam era în plin proces de a-şi degusta tabacul atunci când oferea aceste explicaţii.

— Adam, Adam, dumneavoastră sunteţi într-adevăr un om cât se poate de original, a început să râdă Georg, căruia îi ţinea isonul şi Leonor.

Adam îşi luase din nou umbrela sub braţ, s-a întins comod pe iarbă, după care a continuat tirada:

— Ei, acum, fie vorba între noi, toate nu vor decât să se mărite. Acesta e idealul lor suprem. Şi dacă stau să mă gândesc, cam asta îmi doresc şi eu acum. O fiinţă. O fată cu părul roşu a fost de întotdeauna idealul meu feminin. Şi dacă mai stai să te gândeşti, nici nu se hrăneşte cu cine ştie ce. Câteva insecte şi nişte viermi, acolo se vor fi găsind şi în grădina mea, ca să nu

mai vorbesc de câţiva pomi, tocmai buni pentru plimbare.

Georg şi Leonor se prăpădeau de râs de felul în care acest omuleţ verde şi-a ales să se prezinte „logodnicii” sale!

— Ei, de ce râdeţi acum? Vă gândiţi poate că sunt prea mic? Sau credeţi că îmi este teamă? O, n-aveţi nici o grijă, că voi şti să-i arăt că în casa noastră va cânta întotdeauna cocoşul!

Râsul le-a încremenit pe buze şi de asemenea, Adam a fost redus la tăcere.. Dinspre crengile unui copac din apropiere, de fapt chiar de la acela unde se lungise Adam, a apărut un braţ lung acoperit de un roşu aprins, care l-a înşfăcat pe bietul Adam de guler şi... acesta a dispărut cu umbrela sa cu tot printre ramurile dese. Doar cutia de tabac pe care şi-o umpluse proaspăt chiar pentru această expediţie montană, rămăsese în iarbă.

Georg a sărit drept în sus şi-a tras carabine de pe umăr, a dat ocol arborelui tocmai la timp pentru a vedea cum această femelă sălbatică sărea din craca unui copac în alta, ţinându-l sub braţ ca pe o păpuşă pe vrednicul Adam, ce dădea din picioare straşnic, în timp ce ambele mâini se încleştase de umbrelă.

Priveliştea era de un comic absolut şi mai ales când aceasta deschizându-se, a apărut ca un balon deasupra capului celei care-l răpise.

În momentul următor, creatura a sărit din nou pe pământ, continuând să-l păstreze pe Adam la subţioară, cu umbrela mereu desfăcută deasupra capului, până ce Adam a început să ţipe în cele din urmă.

Dar ce spunea acesta?

— Ei drăcie, aşteaptă cel puţin să-mi iau tabacul.

Dacă Adam strigase cuvintele acestea într-o stare de inconştienţă, pentru că toate gândurile sale erau concentrate pe această temă, Georg nu putea şti.

De tras cu arma nici nu se punea problema, de altfel sălbăticiunea dispăruse printre copaci cu prada sa.. Ar fi fost nevoie de mai multe gloanţe ca să o răpui şi totuşi era vorba până la urmă de o viaţă omenească, întrucât făptura cu siguranţă nu era un animal. De aceea, a făcut el ceea ce credea el că-i mai raţional. S-a luat după ei. Pentru a-l scăpa pe bietul Adam, atunci trebuia să se prindă la luptă cu ea, dacă între timp Adam nu s-ar fi putut elibera singur. Pe când Georg îşi începuse la rândul său alergarea prin pădure, a auzit în spatele său un ţipăt, care l-a ţinut pe loc ca o stană de piatră. Leonor era aceea care ţipase.

— Ajutor, Georg, ajutor!

Într-o clipă a făcut cale întoarsă şi acum s-a dovedit de ce indienii pampasului, a căror viteză de alergare este bine cunoscută, îl numeau totuşi pe Georg „Iute de picior”, o altă poreclă pe care şi-o însuşise pe lângă aceea de „Ţintaş fulgerător”. El a văzut-o pe Leonor luptându-se cu două creaturi asemănătoare cu cea care-l răpise pe Adam. Dar lupta reieşea din aceea că cele două erau de fapt în concurenţă, câte fiecare pentru sine, să ajungă în posesia fetei.

Când l-au văzut pe cel care îi veneau în ajutor lui Leonor, ambele făpturi au încetat cearta şi lupta. Una din acestea a înşfăcat-o subţioară pe tânără, târând-o de acolo, urmat imediat de cea de a doua. Făptura a făcut nişte salturi uriaşe, dar cu toate acestea Georg alerga şi mai repede. Carabina lui a vâjâit prin aer, s-a auzit o detunătură îngrozitoare, urmată de urletul animalic al unui rănit de moarte.

(Urmăriţi continuarea în broşura nr. 20).

CUPRINS

CAP. XLVII *LA INTRAREA ÎN INFERN*.....3
CAP. XLVII *ÎNTR-O LUME UITATĂ DE TIMP*.....11
CUPRINS.....26

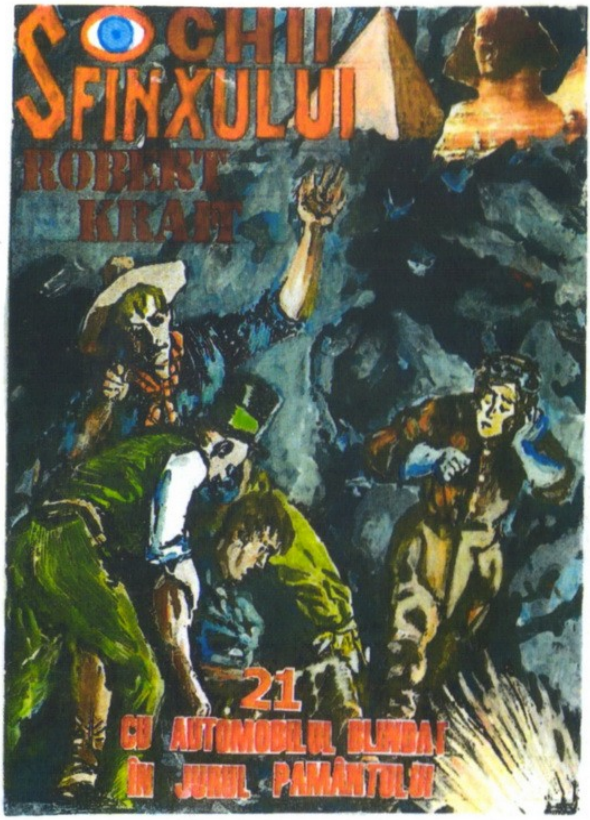

SCURTĂ ROBINSONADĂ

Adam se salvează cu peripeții din prizonieratul hominizilor. Dispariția lui Maximus îi condamnă pe pasageri la o veşnică viață de robinsoni. Încercări de evadare pe calea aerului, dar Adam găseşte blindatul şi plecarea e sigură.